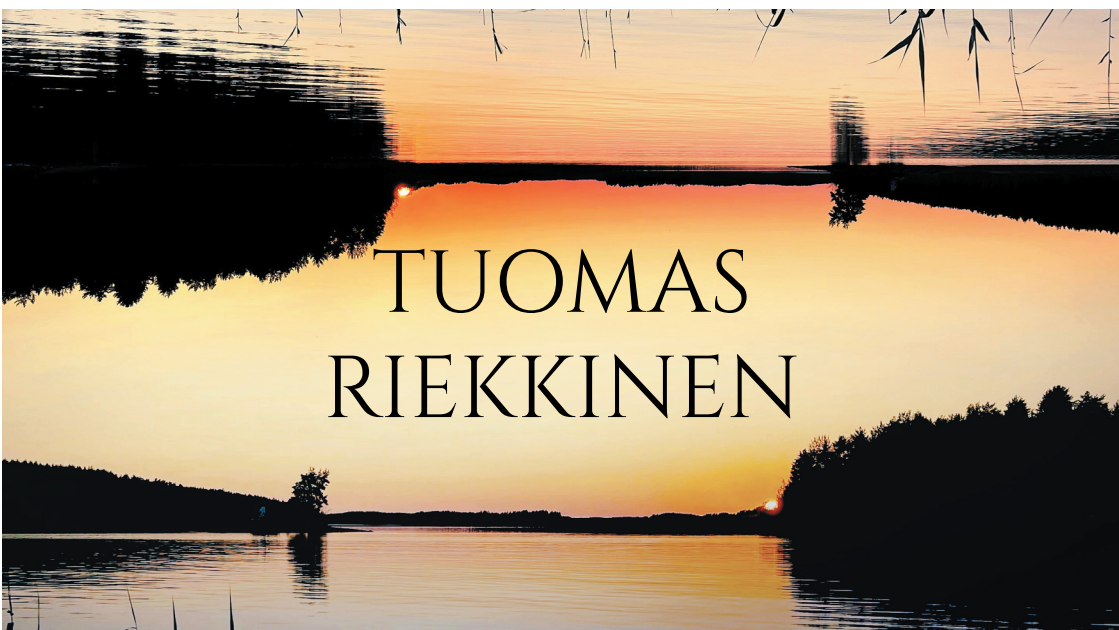

ITKEVÄ TAIVAANVUOHI

TUOMAS
RIEKKINEN

ITKEVÄ TAIVAANVUOHI

ITKEVÄ
TAIVAANVUOHI

TUOMAS RIEKKINEN

© 2025 Tuomas Riekkinen.

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9822-5

Tuhat mustaa lintua räkäisi samanaikaisesti. Tai ainakin sellaisen mielikuvan sain korvia repivästä lyhyestä räkäisystä, joka tuntui imevän kaikki muut äänet sisäänsä. Metelin iskeytyessä tajuntaani näin valkean valon, kuin heijastuksen taivaanrannan kokoisesta peilistä, joka käänsi juuri auringon valon suoraan päin silmiäni. Pienen hetken olin sokaistunut. Tämä kaikki tapahtui juuri ennen kuin heräsin. Nuo kaksi voimakasta aistimusta havahduttivat minut ikuisuudelta tuntuneesta unestani, joka tuntui päättyvän omaan kuolemaani. Muuta en siitä muista, vaikka kuinka yritän. Tunsin vain yhä mielessäni ja sydämessäni tunteen siitä, kuinka kaikki elämä tuntui yllättäen pakenevan minusta, kuin mehut voimakkaaseen nyrkkiin puristetusta sitruunan puolikkaasta.

Hikoilin vuoteessani. Oli aurinkoinen elokuinen aamu. Petivaatteeni haisivat kuluneelta viikolta ja kaikelta, mitä ihoni oli lakanoihin erittänyt. Vaikka kävin säännöllisesti suihkussa työpäivieni jälkeen ja vapaapäivieni päätteeksi, vuoteeni haisi joltakin, joka olisi pitänyt tuhkata ja haudata aikapäiviä sitten. Kuumuus jatkui aamuista yömyöhään ja läpi öiden. Nukahtamista edelsi joka ilta pyörimistä lakanoissa ja kohtuutonta hikoilua unta etsiessä. Verhojen ohi paistava auringonvalo iskeytyi suoraan silmiini ja tunsin sen olevan lämmin jo aamun ensitunteina. Tiesin että tiedossa olisi taas päivä trooppisen yön jättämässä kosteudessa, joka ei tulisi helpottamaan vuorokauden edetessä.

Herätyskelloni soittoon olisi ollut vielä tunti aikaa. Olin asettanut sen soimaan kello kahdeksalta aamulla. Vaikka sunnuntai olikin minulle aina vapaapäivä työnteosta, halusin aloittaa päiväni ajoissa, jotta en hukkaisi vapaa-ajastani hetkeäkään ja vaikka tuntisin

ottavani tekemiseni ja ajanvietteeni löysin rantein ja kevyesti, koki-sin päiväni silti olleen tuottoisa ja elämisen arvoinen. En halunnut nukkua vapaiden hetkieni ohi, enkä olisi siihen aamun tuomassa hi-ostavassa kuumuudessa kyennytkään.

Nousin ylös vuoteesta ja jätin sängyn avoimeksi ja petaamatta. Siirsin peiton vuoteen toiselle laidalle roikkumaan hieman reunan yli, jotta se olisi iltaan mennessä hieman kuivahtanut pahimmista kosteusvaurioista. Lakana oli selkäni kohdalta suorastaan märkä. Tumma pitkulainen läntti ulottui tyynystä miltei vuoteen puoleen-väliin asti. Käynnistin pöytätuulettimen ja säädin sen puhaltamaan vasemmalta oikealle niin, että kostea vuodekin sai osansa sen tuot-tamasta ilmastavirrasta. Laite oli harmillisen kovaääninen vanha metal-linen tuuletin, jonka sain joskus vanhemmiltani muutettuani omil-leni. Se on palvellut monia vuosia ja toiminut hyvin, mutta yöaikaan sen tuottama ääni on liikaa aisteilleni, jotta voisin nukahtaa.

Keitin itselleni aamukahvit. Oli sunnuntai, joten pistin kahvia tip-pumaan enemmän kuin yhden ihmisen tarpeisiin. Tiesin nautiskele-vani sen rauhassa ja tulisin ottamaan enemmän kuin yhden kupilli-sen. Viikonloppuaamut olivat hyvä vastapaino arjen aamuille, jotka etenivät konemaisella tarkkuudella ja tehokkuudella tarkan aikatau-lun puitteissa. Mutta nyt aikatauluja ei ollut, kunhan vain pysyin he-reillä, nautin kaikesta mitä tein ja mikään ei ollut turhaa.

Laitoin stereoista musiikkia, ihan vain taustalle tekemään rauhal-lisesta hetkestä vielä nautinnollisemman. Säädin äänenvoimakkuu-den juuri sopivaksi niin, että kuljettuani kahvini kanssa kerrostalo-asuntoni parvekkeelle, musiikki toimi kuin ääniraitana avautuvassa maisemassa näkyville tapahtumille.

Ensimmäisen kahvikupillisen kadottua kuin itsestään menin ha-kemaan santsikupillisen ja samalla kyhäsin itselleni leivän. Ruislei-vän päälle tuli korkeasuolaista voita, pala naudan leikkelettä, siivu

kermajuustoa, salaatinlehti ja pari suikaletta punaista paprikaa. Tein kaksi makoisaa leipää, asetin ne tasapainoilemaan kahvikuppini päälle ja kannoin koko asetelman huolellisesti parvekkeelle. Leipä maistui erityisen hyvältä ulkoilmassa maukkaan kuuman kahvin kanssa, kuten jostain syystä kaikki muukin ruoka tuntuu luonnon helmassa maistuvan. Aamupalan päätteeksi hain jääkaapista vielä vichyä ja join kerralla rauhalliseen tahtiin puolen litran pullon pois. Sitten otin hetken miettiäkseni kuinka käyttäisin päiväni tehokkaasti tekemällä kaikenlaista tekemättä mitään.

Lorvailtuani tehokkaasti kotona, lähdin kaupungille. Kesän kuumina päivinä otin aina mukaani pullon poreilevaa vettä, jossa olisi hieman suolaa mukana, jotta nestetasapainoni ei ehtisi heikonnaiseksi. Vesipullo hupeni hujauksessa ja kello oli ehtinyt hieman yli puolen päivän. Suosimani kahvila oli avannut ovensa kello kahdelta toista, mutta tänään en menisi sinne. Kuljin vain sen ohitse ja nostin käteni tervehdyksen merkiksi ikkunassa olevalle kahvilan pitäjälle, joka heilautti kättään minulle vastaukseksi tuttavallisesti hymyn kera. Kahvila oli osa arkisia tapojani, joten pidin sen poissa viikonloppuvapaideni ohjelmasta. Varsinaista syytä ei ollut, ehkä pelkäsin kyllästyväni paikkaan tai heidän kahvinsa makuun, jos vierailisin siellä päivittäin, mutta toisaalta, jos taipumuksenani olisi kyllästyä moiseen, olisi se luultavasti jo tapahtunut toistuvien arki-iltojen vierailujeni vuoksi.

Reippailin kaupungin kesäaikaan vilkkaimpaan kolkkaan. Keskustan alamäkeen viettävät kadut toivat minut järven äärellä sijaitsevaan satamaan. Sataman tori oli paikallisten ja turistien suosiossa ja kesäaikaan paikka olikin toden totta kaunis ja eläväinen. Hain itseleni jäätelön kioskista, jonka tiskin takana oli finninaamainen nuori mies. Jäätelömyyjän reipas tervehdys yllytti minut pyytämään normaalia isompaa palloa pienen pallon hintaan. Hieman aran oloinen

nuori kesätyöläinen lupaili hieman änkyttäen tekevänsä parhaansa toiveeni toteuttaakseen, mutta pyöräytti vohvelin jatkeeksi aivan tavanomaisen kokoisen pienen jäätelöpallon. Kiitin poikaa hymyillen, maksoin ja lähdin jatkamaan matkaani lipoen jäätelöä nälkäisen koiran lailla, sillä päivän kuumuus oli makealle kylmälle kermapal-
lolle aivan ylivoimainen haaste. Jäätelökoju oli miltei yhä selkäni ta-
kana, kun herkku oli jo syöty, joten käännyn ympäri, palasin kojulle
ja pyysin samaiselta pojalta kupin pannukahvia. Hörppien huulia
polttelavaa sumppia jatkoin matkaani satamasta eteenpäin järven
laidalla aukeaviin maisemiin.

Päiväni oli tyypillinen vapaapäivä. Hemmottelin itseäni, etenin omaan tahtiini kaikessa, ruokailussa, harrasteissa ja viihteen kanssa. Viihteellä tarkoitin elokuvien katsomista, kirjojen lukemista tai te-
räskielisen kitarani soittamista. Yleensä nuo aktiviteetit painoutuivat
ilta-aikaan, kun olin asettunut jo kotiin rauhoittumaan yötä edeltä-
västi. Tavakseni oli tullut asettua nukkumaan ajoissa, sillä arjen ryt-
mini edellyttivät minulta aikaista heräämistä. Ennen vuoteeseen
asettumista join vielä pullollisen Vichyä, pesin hampaani, kävin suih-
kussa ja kävin kääntymässä parvekkeella bokseissani siinä toi-
vossa, että ilta olisi viiennyt raikkaaksi kesäillaksi, mutta turhaan.
Oli aika pyöriä, hikoilla ja aikanaan herätä töihin.

Matka työpaikalleni sujui suurilta osin linja-autolla. Paikallisliiken-
teen bussi ajoi kohtalaisen läheltä sellutehdasta, jossa työskentelin,
joten käveltäväksi ei jäänyt kuin puolen kilometrin matka, kunnes jo
tavoitin tehtaan portit.

Porteilta oli vielä hyvä kävelymatka itse tehtaal-
le ja sen punatii-
listen rakennusten syövereihin. Loivaan ylämäkeen tallatessa näin
kollegoideni hurauttavan ohitseni pakettiautollaan. Tapaisimme

myöhemmin samassa verstaassa sillä kellonlyömällä kun töihin olisi ryhdyttävä. Kun aloitin työssäni, he pysähtyivät aamuisin kohdallani ohiajaessaan ja tarjosivat kyytiä verstaalle, mutta kerta toisensa jälkeen torjuin heidän tarjouksensa kohteliaasti, joten he oppivat olemaan tarjoamatta sitä. Sinnikäs kuljettaja kuitenkin tarjosi ensimmäisen työvuoteni ajan aina kyytiä, vähintäänkin hiljentäen autonsa vauhtia ja laskemalla kuskin puolen ikkunaa alas viestiäkseen tarjolla olevasta kyydistä. Vastaukseni oli aina sama kohtelias kieltäytyminen. Vietin mieluummin töitä edeltävät hetket rauhassa omissa ajatuksissani, olihan kuitenkin aamu ja herätys on ollut aikainen. Lisäksi en uskonut olevani järin hyvää seuraa lyhyelläkään automatkalla ja arvostin aivan liikaa oman itseni seuraa ja ajatusteni parissa olemista, ennen kuin asetin mieleni keskittymään tiivistä työnteokoon.

Työpaikkani oli sellutehtaalla toimivan alihankkijan työpaja, jossa tein lujitemuovitöitä nelihenkisessä tiimissä. Verstaaseen astuessa kasvoja vasten iskeytyi katku, joka koostui kaikenlaisten liuottimien, koveteaineiden, hartsin, etanolin ja erilaisten maalien ja tärpättien yhdistelmästä. Ensikertaa työpajaan tullessani olin menettää tajuntani väkevän hajun voimasta, mutta siitä oli muuttunut turvallinen ja kotoisa löyhy vuosien saatossa.

Joitakin poikkeuksia lukuun ottamatta työpäiväni kuluivat pitkälti samojen työtehtävien parissa, mutta ajoittaisesta vaihtelusta huolimatta yksi merkittävimmistä työtehtävistäni toistui käytännössä jokaisena työpäivänä. Päälyystin verstaalla PVC-putkia lasikuitumatoilla ja käsittelin putket ja matot kovetteeseen yhdistetyllä hartsiseoksella, jotta putki olisi kelvollinen johtamaan tehtaan prosesseissa syntyviä kemikaaleja. Tämä vaati myös usein putken osien yhteen liittämistä. Työ oli tarkkaa, mutta ei lopulta kovin vaikeaa, kun sen oppi. Yksinkertaisuudessaan yhdistettävät putket asetettiin

erikoisvalmisteisille telineille. Yhteen liitettävät päät oli hiottu laikalla puhtaaksi päällysmateriaaleista ja pyyhitty etanolilla, jotta yhdistymispinta oli puhdasta PVC:tä. Tuon jälkeen putkien päät asetettiin erikoistyökaluun, jonka avulla liitospäitä saatettiin viedä yhteen ja erilleen. Puhtaiden putkien välille asetettiin lämpölevy, joka sulatti putkia ja kun levy poistettiin juuri oikealla hetkellä, työkalun kampea veivattiin niin, että lämmöstä pehmenneet putken päät painettiin rauhallisesti ja millintarkasti yhteen. Onnistuneen yhdistämisen jälkeen liitoskohta peitettiin tarvittavan kokoisilla lasikuitumaton suikaleilla ja käsiteltiin hartsin ja kovetteen seoksella. Joskus erillisistä pyynnöistä yhdistin erilaisia mutkaosia suoriin putkiin, luodakseni tarpeellisia varaosia tulevia projekteja varten. Kaikki työ mitä tein, oli hyödyksi ja näin niiden merkityksen konkreettisesti, se auttoi jatkamaan ja tekemään parhaani joka kerta. Kollegani toimivat suurimmalta osaksi huoltotöissä tehtaassa kemikaaliasemalla ja tekivät valmistamieni osien asennustyöt. Joskus työtehtävän ollessa vaativa, tai sairaspöissaolon vuoksi minäkin sain työskennellä pajan ulkopuolella ja suorittaa asennustehtäviä. Osasin toteuttaa nuokin tehtävät varmuudella, sillä osien yhdistely ja erikoismallisten osien valmistaminen verstaalla hoitui samoilla tekniikoilla, kuin osien asentaminen kenttätöissäkin. Kentällä oli tietysti usein haastavampia työtiloja ja vaarallisempia työympäristöjä. Joskus työt täytyi tehdä tolkkuttoman kuumassa ja ahtaassa ympäristössä, joskus vaarana saattoi olla jonkinlainen syövyttävän kemikaalin päätyminen iholle, mutta noihin oli aina varauduttu huolella ja tekeminen suunniteltu niin, että asiat sujuisivat kerralla ja kunnolla.

Kahvitauot olivat itselleni työpäivän parhaita hetkiä, vaikkakin noista kertyvää sosiaalisen pääoman määrää ei voinut kehua. Tehtaan ruokalan pyöreän pöydän ääreen istuutui jokainen pajamme työntekijä. Olin itse ryhmämme nuorin. Muut olivat ainakin

kaksikymmentävuotta minua vanhempia, lähestyen jo viidenkymmenen tai jopa kuudenkymmenen vuoden ikää. Välipalaksi kaikille riitti siinä kohtaa työpäivää kupillinen kahvia, ei muuta. Olin itsekin tottunut nauttimaan siinä kohtaa päivää vain kupin kahvia, enkä syömään mitään, mutta joskus poikkeuksellisen aktiivisten ja kiireisten aamujen jälkeen jo kahviaikaan maistui muoviin kääritty tumma leipä, jonka välissä oli pari siivua leikkelettä, paistettua kananmunaa ja tomaattia. Ruokalan linjastolla oli niitä runsaasti tarjolla, me kun saavuimme usein jo avaamisaikaan paikalle. Kahvipöydässä ei kysely henkilökohtaisuuksia, eikä vaihdettu kuulumisia. Hiljaisuuden ja kahvin ryytämisen lisäksi hiljaisuutta häiritsi hetkittäinen murahtelu ja sanomalehden sivujen kääntyminen. Toki miesten vuosikymmenten mittainen toveruus on antanut heille aikaa oppia toistensa tavat ja tarinat ja kuivimmatkin keskustelun avaukset, joten merkityksettömiin puheisiin ei ollut tarvetta. Valkoisten posliinikuppien korvat peittyivät mustanharmaaseen likaan kuppien käytyä työmiesten sormien kannattelussa. Joskus harvoin meno äityi todella hurjaksi (sarkasmia suurella ässällä), jos TV:ssä oli pyörinyt edellisiltana jokin tärkeä urheiluottelu tai elokuva, jota useampi kuin yksi työntekijä oli seurannut. Silloin juttu luisti yllättävänkin liukkaasti, olivathan miehet kuitenkin vuosikymmenien takaisia ystäviä sekä työtovereita ja tunsivat toisensa (kai liiankin hyvin). Joskus ukot valettivat, kun kukaan ei ollut jaksanut katsoa illan mielenkiintoista elokuvaa loppuun, mutta silloin oli minun aikani loistaa. En seurannut itse televisiota, koska en pitänyt nykypäivän tv-tarjonnasta, mutta joskus keskustelun aiheena oli elokuva, jonka olin lainannut vuokraamosta, tai kotona olevasta omasta elokuvakokoelmastani. Silloin pystyin valaisemaan pöytäseuruetta tapahtumien kulusta ja lopputulemista. Vaikka itse kerroin asioista tarkasti ja syväluotavasti, saattoi innokkain toteamus vastapuolelta olla innostunut

(sarkasmia) ”Jaahas. Vai niin siinä kävi...” jonka jälkeen otettiin taas hörppy kahvia ja tuijotettiin tyhjyyteen hyvässä yhteisymmärryksessä.

Toinen vaihtoehto runsaammalle sananvaihdon syntyi, jos ukkojen käyttämän pakettiauton kuljettaja tiesi kertoa auton reistailevan, tai vaativan huoltoa. Auto oli tavallaan yrityksen omaisuutta, mutta yksi työmiehistä, Koistinen, sai käyttää autoa myös töiden ulkopuolella sillä ehdolla, että hoitaa bensakulut ja huollot. Hän vaikeutti diiliin muutoin tyytyväiseltä, mutta jaksoi kirotta autoa ongelmien ja huollon tarpeen ilmaantuessa.

Koistinen oli työkavereistani puheliain. Vaikka tiimimme olikin hiljainen, joskus hänen kanssaan kahden kesken työskennellessä huomasin hänen olevan puheliaampi kuin hän antaa koko ryhmän keskuudessa ymmärtää. Hän saattoi joskus jopa kertoa lastensa edesottamuksista ja kiireistä työpäivän ulkopuolella, kuskatessaan toista lastaan uimatunneille ja toista balettiin. Ei miestä moottoriturvaksi voinut kutsua, mutta huomasin, että hänellä oli selvästi joskus tarve purkaa tunteja jollekin, kenen hän huomasi ehkä olevan edes hiukan kiinnostunut ja vastaanottavainen moisille tarinoille. Kaikkiaan ryhmän vaitonaisuudessa oli puolensa. Raskas hiljaisuus sai lyhyetkin tauot tuntumaan mukavan pitkiltä. Pöytäseurueessa vallitsi hiljainen konsensus siitä, että työntekoon ei ollut kiire palata. Yleensä siinä vaiheessa kun ryhmämme alkoi lopettelemaan taukoon, viereisiin pöytiin alkoi kertyä omia ryhmittymiä, osa muita alihankkijoiden työntekijöitä, tehtaan omaa henkilökuntaa, insinöörejä, siivoushenkilökuntaa, telinemiehiä ja erilaisten työkoneiden kuljettajia. Kukin ryhmä jäi omaan pöytänsä, elleivät pienet neljän hengen pöydät loppuneet kesken ja heidän tuli mennä pakon edessä pitkien pöytien ääreen, jossa seurana olisi muita ammattiryhmiä. Vaikka joskus tuollainen pakko tulikin, kaikki tunsivat

tuntevan toisensa ja tervehtivät pöytään saapuvia enemmän tai vähemmän tuttavallisesti.

Lounastauot olivat tyystin erilaisia. Kun ukot menivät jälleen pyöreän pöydän ääreen ruokalaan, minä päätin jäädä verstaalle ja lämmittää omia eväitäni. Joskus kesäaikaan osan porukasta lomaillessa saatoimme lähteä pakettiautolla tehdasalueen ulkopuolelle lounaalle, siis vain jos Koistinen sille päälle sattui ja ehdotti sitä omaloitteisesti. Nuo tapaukset olivat kuitenkin todella harvinaisia ja niitä oli enintään kaksi kertaa koko vuodessa. Pakettiauton etupenkille kun ei mahtunut ahtautumaan kuin kuljettaja ja hänen lisäksensä kaksi matkustajaa kerralla.

Olessani ruoka-aikaan omassa rauhassani, vaihdoin ukkojen suosiman radiokanavan itselleni mieluisammalle radiotaajuudelle ja etsin itselleni mukavimman tuolin, jota työpajasta löysin. Verstaan nurkassa oli mikroaaltouuni, jossa lämmitin evääni, ja jotka riittävän puhtaan pöytätilan puutteessa päädyin syömään pidellen eväskipoa käsissäni. Sen jälkeen katsahdin kelloani ja tarkistin kauanko ukot vielä viipyisivät reissullaan. Yleensä heillä kului aikaa puolesta tunnista kolmeen varttiin, joten ruoan mutustettuani minulla oli usein hyvä puolituntinen aikaa olla omissa ajatuksissani. Siispä tavakseni tuli asettua maalin ja kemikaalien tahrimaan toimistotuoliin, asettaa noja takakenoon, virittää kännykkääni herätys parinkymmenen minuutin päähän ja torkahtaa tehtaan hurinan ja kemikaalien höyryjen ryhdittämään olotilaani. Olin tottunut ääniin ja hajuihin ja tiesin niiden olevan turvallisia, joten ne olivat kuin omanlaistaan valkoista kohinaa, joka auttoi minua vaipumaan ajatuksiini ja joskus jopa uneen. Ukkojen palatessa olin jo aina valveilla. He astelivat pahviset kahvikupit käsissään höyryten verstaan ovesta sisään ja haukottelivat suut ammollaan syötyään mahansa täyteen ja vaellettuun ruokalalta takaisin töiden ääreen. Tosin työntekoa edelsi tässä

kohtaa vielä vartin mittainen voimien kerääminen kunkin ukon osalta. Kahvikupillisten tyhjennettyä verstaan paksu metalliovi vedettiin kiinni, jotta päivänvalo ei tulisi liian kirkkaana sisään ja jotta muut tehtaalla liikkuvat eivät näkisi kuinka ukkoporukka vetelee sikeitä omintakeisissa asennoissaan verstaan pöydällä, jakkaralla ja lattialla. Ruuvimeisselit, pensselit, putket, pihdit, vasarat, viilat, kaikki tavarat saivat siirtyä väsyneiden ruhojen tieltä ja ropista lattialle, josta ne pian taas nostettaisiin takaisin pöydille. Rituaali toistui joka päivä samaan aikaan. Rauha oli maassa. Siesta. Minäkään en jatkanut omia töitani ennekuin lauman vanhin heräsi ja ryhdistäytyi taas työntekoon.

Olin ottanut tavakseni käydä kävelylenkeillä työpäivieni jälkeen. Kiertelin hyväksi ja kauniiksi toteamiani reittejä kaupungilla suurin piirtein tunnin verran. Olin jo oppinut tuntemaan oman etenemistaktini ja tiettyjen reittien ajallisen pituuden, joita kulkemalla saisin itse päättämäni määräjän täytettyä. Suosin reipasta kävelyä juoksemisen sijasta, vaikka sitäkin joskus yritin, mutta sain siitä vain niveleni kipeiksi. Lisäksi juostessa maisemien ihailu ja omien ajatusten kanssa oleminen oli pahuksen vaikeaa, puhumattakaan jatkuvasta hapen loppumisen tunteesta. Lähätin luultavasti kuin ajokoira juostessani, ainakin kadulla ohittamieni ihmisten katseet olivat sen mukaisia, tuomitsevia mutta samalla myös huolestuneita. Vaikka kävely oli vaihtoehtona hidastempoisempi, se antoi minulle mahdollisuuden sisäistää kotiseutuni maisemia ja niiden kauneutta eri vuodenaikoina ja auttoi löytämään kurjemmistakin vuodenaajoista jonkinlaista positiivista ja kaunista. Tyypillinen kävelylenkkini eteni järven rantaa pitkin, ohi aikaisemmin mainitsemani torin ja siitä eteenpäin rantaviivaa pitkin. Rantoja myöten kulkiessani kiersin samalla

Kohtalo johdattaa kaamoksen valaisemaan
mystiseen todellisuuteen, joka saa ajattelemaan
uudestaan elämän raadollisuutta, yksilön tekojen
seurauksia ja sitä, mitä armo todella on.

Tarjoutuuko rinnakkaistodellisuuden
omintakeisten lakien, sääntöjen ja kohtaamisten
myötä mahdollisuus korjata omassa
menneisyydessä tehdyt virheet?

